

anskueliggøre det her problem ved at stille en række mere grundlæggende spørgsmål, som der nødvendigvis skal findes nogle svar på, hvis man vil gå den vej, som forslagsstillerne her anviser. Jeg skal spare medlemmerne af Folketinget for at høre alle disse spørgsmål gentaget, men jeg vil da opfordre til, at man læser førstebehandling, som fandt sted den 28. februar 2003. Også i det svar, som jeg dagen forinden sendte til Sundhedsudvalget, vil forslagsstillerne kunne finde spørgsmålene, og jeg glæder mig fortsat uendelig meget til at høre nogle af svarene.

I dag vil jeg blot trække to spørgsmål frem, som meget klart illustrerer det dilemma, som man står med her, og de problemer, man bevæger sig ud i. For det første: Hvis stofmisbrugers besiddelse af heroin accepteres i et fixerum, hvad så umiddelbart uden for døren på vej ind i fixerummet, accepterer vi så også stofmisbrugers besiddelse af heroin? Og hvad så lidt længere væk, 100 m væk, 200 m væk, 300 m væk, i samme kvarter, i nabokvarteret, på Nørreport Station på vej til fixerummet eller en station længere ude af byen, hvor man står på toget? Hvor går grænsen for, hvor man kan klare frisag over for politiet ved at hævde, at man sådan set er på vej til et legaliseret, af Folketinget blåstemplet fixerum?

For det andet: Hvis det offentlige etablerer fixerum, hvorfor skal det offentlige så ikke også simpelt hen udlevere heroin til de stofmisbrugere, der opsøger fixerummene, i stedet for fortsat at lade dem være henvist til først at begå kriminalitet eller prostituere sig for at kunne skaffe heroinen på det illegale marked?

Det er jo bare to spørgsmål, som regeringen dengang i 2003 efterlyste svar på fra forslagsstillerne; rationelle, holdbare begrundelser for i givet fald at fravælge det, der har været vores strategi indtil videre.

Kl. 17.10

Vi spurgte; vi fik ikke noget svar. Nu er der gået 2 år. Partierne bag forslaget har samlet kræfterne efter mødet med vælgerne og brugt dem på at finde nye pressemødelser m.v., som man nu fremlægger som dokumentation for fixerums velsignelser. Men da man kom til de af regeringen efterlyste begrundelser og svar, var kræfterne tilsyneladende brugt op. Og derfor må vi altså konstatere – lidt ærgerligt – at regeringens efterlysninger i hvert fald hidtil har været forgæves, men det kan jo være, at debatten bringer klarhed over denne sag.

Indtil da må jeg sige, at de manglende svar sådan set bekræfter min frygt for, at man med etablering af fixerum vil bevæge sig et skridt ud ad glidebanen i retning af legalisering, og det er sådan set en frygt, som ikke er ubegrundet. I forbindelse med den føromtalte førstebehandling lagde den daværende ordfører for forslagsstillerne jo ikke skjul på, at man ikke kunne se problemet i, at en vedtagelse af forslaget ville blive fulgt op af yderligere forslag i samme retning.

Realiteten er jo også, at hvor det oprindelige beslutningsforslag handlede om etablering af rum, hvor stofmisbrugere lovligt kunne injicere deres stoffer, så handler det nye beslutningsforslag, så vidt jeg forstår bemærkningerne, også om at give misbrugeren adgang til lovligt at ryge deres stoffer i disse rum. Det må herefter stå klart for alle, at det næste meget vel kan blive at åbne op for, at også kokainmisbrugere i lovlige og trygge rammer kan sniffe deres kokain – hvorfor ikke det? – inden de går ud i byen for at more sig.

Som nævnt er vi i regeringen både åbne og fordomsfri i forhold til udvikling af nye tilbud, men vi forbeholder os altså også retten til at bruge kritisk sans, sund fornuft, når forslag om nye initiativer vurderes. Ja, vi føler sådan set, at vi har en forpligtelse til at gøre brug af sund fornuft, og forslaget om fixerum holder ganske enkelt ikke til en sådan vurdering.

Det vil regeringen holde fast ved; i hvert fald indtil forslagsstillerne formår at give os nogle rationelle og holdbare svar på en række spørgsmål, som jeg her har antydnet og tidligere stillet.

Men i stedet for nu at bruge nye kræfter på en sandsynligvis forgæves søgen efter svar, vil jeg foreslå forslagsstillerne, at man i stedet bruger kræfterne på sammen med regeringen at fastholde og forbedre de allerede eksisterende skadereducerende tilbud, bruger kræfterne på i fællesskab at udvikle nye tilbud.

For når alt kommer til alt, så er vi jo enige om, at skadereduktion er og fortsat bør forblive et integreret element i den narkotikapolitik, som vi nu også har høstet international anerkendelse for. Det vil jeg da gerne lige opholde mig ved bare et kort øjeblik. Jeg har orienteret Sundhedsudvalget, Socialudvalget og Retsudvalget her før årsskiftet om, at FN-organet INCB efter at have haft lejlighed til at foretage en nærmere bedømmelse af indsatsen her i landet, er nået frem til at anerkende regeringens handlingsplan mod narkotikamisbrug, »Kampen mod narko«.